

Kapitola jedna

Jsem tu uvězněná.

Soustředím se na obrazovku před sebou a přepínám mezi filmy vysílanými za letu, abych přestala vnímat Jennu. Jako by to snad šlo. Když se tátova temperamentní snoubenka pro něco takhle nadchne, přísahám, že ji chvílemi slyší jenom psi.

Sedíme v letadle už víc než šest hodin. Ani ne před hodinou jsem se probudila celá ztuhlá, podrážděná a hladová, ale tahle ženská stále srší energií. Možná jí od narození v žilách proudí kofein.

„Cat, víš, co to znamená?!?“

Střelím pohledem po tátovi, který je ovšem plně zabrán do novin, takže usoudím, že zaujal neutrální postoj. Abych pravdu řekla, nezraňuje mě jeho nestrannost, ale vědomí, že když se do toho neplete, staví se ve skutečnosti na její stranu.

A mně se vzdaluje.

Smírím se s tím, že si to celé ještě jednou zopakujeme, a roz-

hodnu se té zlé maceše, co se teprve zaučuje, dát šanci. Nakloním se, podívám se přes uličku a uvidím, jak jí prsty létají po BlackBerry. Naštěstí mají na palubě Wi-Fi, jinak by se se mnou mohla třeba chtít sblížovat. „Ne, povídej, Jenno. Co to znamená?“

„Znamená to, že tvoje party je vlastně už dopředu úžasná show!“

Moje party. Jasně. Chová se, jako by něco z toho dělala kvůli mně. Kdyby na mě Jenně opravdu záleželo, nejspíš by jí došlo, že davy lidí, paparazzi a jejich drobnohled není nic pro mě. Odmítá pochopit, že i když jsem dítko z Hollywoodu, nejsem jeho plodem. Jestli něco, tak je to *její* party.

Jenna je tak nadšená ze svého bravurního tahu, že ani nepostrádá jakoukoliv moji odezvu. Nahne se přes tátu a rozplývá se: „Ty fámy okolo jsou naprosto smyšlené. Tvoje party bude ta největší a nejokázalejší událost, jakou jsem kdy připravila!“

Ach jo.

Otočím se zpátky k obrazovce a zvednu sluchátka. Bohužel ji tím ani v nejmenším neodradím. „Jestli chceš, můžeš třeba načrtnout karikatury hostů, jakmile se ukážou ve dveřích.“ Blýskne zářivým úsměvem, jako kdyby mi prokazovala laskavost. „Dodá to celé věci zábavný, kýčovitý prvek, nemyslíš?“

Ne, nemyslím. Jsem umělkyně, ne pouliční komediantka.

Políbí tátu na tvář a pak mu palcem setře otisk perleťové rtěnky. Sleduju, jak roztaje. Omotala si ho kolem prstu. „Až přijedou s tím vozíkem, objednej mi dietní kolu, jo?“ poručí si Jenna. „Jdu si stoupnout do fronty na záchod!“

Kroutím hlavou nad tím, jak vrávorá uličkou, zakopne a spadne jedné paní do klína. Jenna nasadí svůj stowattový úsměv, pohodí natupírovanou blondátou hřívou a několikrát se omluví.

Potom si sedne na područku té paní, opustí veškeré myšlenky na cestu k záchodku a místo toho se začne seznamovat se svou novou nejlepší kamarádkou.

Pro mě za mě! Aspoň že z té její poruchy pozornosti něco mám, pomyslím si, když vklouznu na její prázdné sedadlo, položím si hlavu na tátovo rameno a ucítím známou vůni jeho kořeněné vody po holení a kolínské značky Armani. Obejme mě a já se k němu přivinu. V klidných chvílích, jako je tahle, si dovedu představit, že se náš život vrátil do starých kolejí. Než se zamiloval do někoho, kdo se k němu vůbec nehodí.

Táta mě políbí na temeno. „Děkuju.“

Nadzvednu hlavu, aniž bych se už chtěla vyvlíknout z jeho objetí, a vrhnu na něj nechápavý pohled. „Za co?“

„Za to, že jsi Jennu nechala, aby ti přichystala oslavu tvých sladkých šestnáctin. Možná tomu nevěříš, ale má jen ty nejlepší úmysly.“

No jistě. Podívám se dopředu a zahlédnu, jak plácne do područky a pronikavě zaječí. Jediné, co má Jenna v úmyslu, je dostat svoji eventovou agenturu na MTV. Randit s někým slavným, protlačit jeho dceru do televize a vzbudit rozruch okolo svého podnikání – na devítiměsíční snažení to není špatné.

Stočím zrak zpátky k tátovi. Proč nevidí, jak je falešná? Mám dojem, že od chvíle, kdy se objevila na scéně, má táta klapky na očích a vidí jenom tuhle uhihňanou veselou ženskou, která se mu *vůbec* nepodobá.

„Jenna měla taky oslavu, když jí bylo šestnáct,“ pokračuje. „Říkala, že to byl, a teď cituju, zlatý hřeb jejích zážitků z dospívání.“

Obrátí oči v sloup a ušklíbne se. Spadne mi kámen ze srdce. Nezměnil se. Pořád jsme to my, i když je s námi ona. Potom

svráští čelo, znepokojeně se odtáhne a do očí se mu vloudí provinilý výraz.

Sakra. A je to tady.

„Beruško, vím, že se mě snažíš chránit, ale já už jsem dospělý. A mým úkolem je postarat se o tebe. Chci, abys měla aspoň *jeden* normální zážitek z dětství.“

Odfrknu si. „Normální. Jasně.“ Opřu se a se šibalským úsměvem nevěřičně nadzvednu obočí. „Tati, nerada ti to říkám, ale žijeme v Beverly Hills. Spratci posedlí médii to možná považují za nepříjemnou skutečnost, když se tvoje narozeninová party a soukromý život vysílají po celém světě jen tak pro zábavu, ale nemyslím, že by takové chování někdo pokládal za normální.“

Táta se usměje a já se na něj drze ušklíbnu. „A kromě toho, kdy jsme *naposledy* udělali něco jako zbytek Hollywoodu?“

A tím obhajoba skončila, pomyslím si, když se beze slova opře a přikývne. O tomhle se táta nemůže přít. Nebýt naší adresy a mého předraženého vzdělání, nikdo by nepoznal, že máme peníze. Přestože je táta slavný režisér, který získal několik Zlatých glóbů, záleží mu na tom zůstat „normální“. V životě jsem nezameškala jediný den školy a on jen výjimečně přijímá práci v létě, protože to je doba vyhrazená rodině a dovolené. Ovšem žádné daleké lety soukromým letadlem se Crawfordů netýkají. Kdepak, my jezdíme do starého dobrého Disney Worldu nebo na pláž a pro zpestření se občas stavíme v Kanadě, kde se má natáčet film. Nemáme ani služebnou nebo kuchaře.

Táta mě k sobě přitiskne. „Máš pravdu, jsme jiní. Ale stejně si myslím, že je to dobrý nápad.“ Hlava mi klesne na opěradlo a táta se usměje. „Je to party, bude to zábava. Navíc si to u tebe žehlím tím, že tě teď beru do Itálie. Copak si za to nezasloužím trochu uznání?“

Musím přiznat, že kdyby každý měl svou cenu, za kterou se dá koupit, cesta do Florencie by byla tou mou. Jsem posedlá svým italským dědictvím – jedinou věcí, kterou přijímám od své nejdražší matky – a od čtvrté třídy, kdy jsem spatřila obraz Bernarda van Orley *Madona s dítětem, jablkem a hruškami*, jsem posedlá i renesancí. Od té doby hltám každou knihu o umění nebo román o tom období či Itálii, který najdu.

Jestli je tenhle výlet úplatek, pak je pořádný.

Přesto se z toho táta tak snadno nevyvlíkně. Žádá po mně příliš. Možná by to bylo jiné, kdybych byla obyčejná holka odněkud z venkova v Mississippi, nebo z pobřeží Cape Cod. Kdyby se na mě lidi jenom nepodívali a hned neměli dojem, že znají celý můj životní příběh. Kdybych mohla být sama sebou – Cat Crawfordovou, bez jakýchkoliv očekávání a předsudků, pak bych se teď možná sblížovala s Jennou nad vzorky ubrousků a barevných látek. Jenže skutečnost je jiná. A tak pokrčím rameny, nasadím sebevědomý lhotejný výraz, který jsem vypilovala pro školu a média, a vrátím se na své místo.

Okamžitě se natáhnou pro svůj batoh. Stačí mi, že ho svírám, a hned je mi líp – jako kdybych měla vládu nad svým šíleným životem. Prohlídnu si jeho obsah: šminky, toaletní taška, peněženka, foťák, iPod, parádní růžový iPhone, výtvarné potřeby, pořadač s barevně rozlišenými složkami výletů a historických informací a konečně moje četba, k níž patří i román *Chrást Matky Boží v Paříži*, který čtu na angličtinu. Vzala jsem si ho s sebou, abych se do něj mohla začíst, až si budu potřebovat odpočinout od Jenny.

Než tahle dovolená skončí, bude ze mě odbornice na Victora Huga.

Vytáhnu knihu, zavřu batoh a pak se předkloním, abych ho

zasunula zpátky pod sedadlo před sebou. Jak se narovná, koutkem oka zahlédnu známou ženskou tvář a ztuhnu. Zpotí se mi dlaně. Rozbuší se mi srdce a hučení tryskového motoru pode mnou zesílí.

Je to jenom fotka, Cat, říkám si, ale nepomáhá to.

Přes celou stránku časopisu mé spolucestující se směje krásná tvář s dalším záletným milencem pod titulkem CATERINA ANGELI ZASE VYVÁDÍ.

„Další chudák se nechal nachytat.“

Ta slova mi vyklouznou dřív, než se dokážu ovládnout. Začtená majitelka časopisu odtrhne oči od článku, aby se na mě ušklíbla, ale vzápětí mě pozná. Rychle se odvrátí, aby porovnanla fotku mámy na obálce s tou podřadnou, nevyretušovanou, skoro šestnáctiletou verzí vedle sebe.

Chtěla bych se zanořit do sedadla, dívat se jinam a předstírat, že nemám ponětí, proč na mě tak zírá, ale nesvedu to. Přinutím se jí zpříma podívat do očí a sebejistě se usměju. Nenuceně se vrátím ke knize, otevřu ji na založené stránce a dělám, že čtu. Cítím na sobě její pohled – sleduje mě a čeká, až udělám něco skandálního – a potlačuju nutkání načechrat si svoje kávové vlasy nebo si kousat nehty.

Zakrátko se na mě dívat přestane, protože předpokládá, že někde zahlédne moji matku. Znudí ji to, a tak se znovu začte do klepů a úplně na mě zapomene.

Jako vždycky.